

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Grup Servicii Petroliere SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-291/18)

(2018/C 259/36)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony

Strona skarżąca: Grup Servicii Petroliere SA

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 148 lit. c) w związku z [art. 148] lit. a) dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej stosuje się w określonych warunkach do dostawy samopodnośnej morskiej platformy wiertniczej, to znaczy, czy samopodnośna platforma wiertnicza objęta jest zakresem pojęcia „jednostki pływającej” w rozumieniu cytowanego przepisu prawa Unii Europejskiej, w zakresie w jakim wspomniany przepis, zgodnie z tytułem rozdziału 7 dyrektywy, reguluje „zwolnienia związane z transportem międzynarodowym”?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy z interpretacji art. 148 lit. c) w związku z [art. 148] lit. a) dyrektywy 2006/112/WE wynika, że zasadniczy warunek dla zastosowania zwolnienia z podatku od wartości dodanej stanowi to, że podczas eksploatacji (w ramach działalności handlowej/przemysłowej), samopodnośna morska platforma wiertnicza, która wypłynęła na pełne morze, musi pozostawać rzeczywiście w ruchu, dryfować, przemieszczając się na morzu z jednego punktu do drugiego przez okres dłuższy niż okres, w trakcie którego pozostaje nieruchoma w jednym miejscu na skutek prowadzenia odwiertów na morzu, to znaczy, czy działalność żeglugi morskiej musi faktycznie przeważać nad aktywnością wiertniczą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Sindicato Nacional de CCOO de Galicia / Unión General de Trabajadores de Galicia (UGT), Universidad de Santiago de Compostela, Confederación Intersindical Galleg

(Sprawa C-293/18)

(2018/C 259/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sindicato Nacional de CCOO de Galicia

Strona pozwana: Unión General de Trabajadores de Galicia (UGT), Universidad de Santiago de Compostela, Confederación Intersindical Gallega

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać, że pracownicy zatrudnieni na podstawie art. 20 Ley 14/20[1]1 de 1 de junio de la Ciencia, Tecnología y la Innovación [ustawy 14/20[1]1 z dnia 1 czerwca 2001 r. o nauce, technologii i innowacji] są objęci zakresem Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, którego następstwem było wydanie dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾?
- 2) Czy odprawę za rozwiązanie umów o pracę można uznać za warunek zatrudnienia w rozumieniu klauzuli 4 porozumienia ramowego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzących: czy rozwiązanie umowy o pracę pracowników zatrudnionych na podstawie Ley 14/20[1]1 de 1 de junio de la Ciencia, Tecnología y la Innovación należy uznać za porównywalne do rozwiązania umów o pracę zawartych na czas nieokreślony z przyczyn obiektywnych na podstawie art. 52 Estatuto de los Trabajadores [kodeksu pracy]?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy istnieje podstawa w prawodawstwie dla takiego rozróżnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto (Portugalia) w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Mediterranean Shipping Company (Portugal) — Agentes de Navegação SA / Banco Comercial Português SA, Caixa Geral de Depósitos SA

(Sprawa C-295/18)

(2018/C 259/38)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mediterranean Shipping Company (Portugal) — Agentes de Navegação SA

Strona pozwana: Banco Comercial Português SA, Caixa Geral de Depósitos SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 2007/64/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jego zakresem zastosowania, określonym we wspomnianym artykule, jest objęte wykonanie polecenia zapłaty wydanego przez podmiot trzeci w odniesieniu do rachunku, którego ten podmiot nie jest właścicielem, a którego właściciel nie zawarł z instytucją kredytową ani umowy o pojedynczą usługę płatności ani umowy ramowej o świadczenie usług płatniczych?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1 i w powyższych okolicznościach, czy można uznać, że wspomniany właściciel rachunku jest „użytkownikiem usługi płatniczej” do celów art. 58 wspomnianej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).